No. 546. **DE TIJD.** 1848.

NOORD-HOLLANDSCHE COURANT.

Dieu et mon droit.

ZATURDAG, 23 DECEMBER.

AGENTEN.
Te 's Hage, Gebr. J. & H. v. Langenhuysen.
Te Rotterdam, J. A. van Belle.

AMSTERDAM, 22 December.

Nu de verkiezingen bijna geheel ten einde zijn gebragt, heeft het zijn nut na te gaan, hoe zij in het werk zijn gesteld, en wat zij hebben geleverd. Daaruit voornamelijk zal de stand der partijen in Nederland, hunne strekking, de middelen, welke zij bezigen, en ook eenigermate de toekomst, welke zij bereiden, zijn op te maken.

Het valt in de eerste plaats op te merken, dat de verkiezingen bij deze eerste proefneming van de regtstreeksche keus met meer dan gewone belangstelling zijn behartigd. De ijver allerwegen betoond in het beleggen van voorloopige vergaderingen, waar in openbare discussie kandidaten werden voorgesteld, aangenomen of verworpen; de veelvuldige ernstige deelname aan die voorloopige vergaderingen; de orde, waarmede zij plaats hadden; de kalmte, die de debatten vergezelde; eindelijk het groottal kiezers, dat van zijn regt gebruik heeft gemaakt, en de ongestoorde rust, die bij de stemming heerschte, hebben het bewijs geleverd, dat de bestrijders der regtstreeksche verkiezing zich hebben vergist, toen zij zeiden, dat de natie daarvoor niet rijp was. Het is waar, wat een onzer vrienden zeide: de verkiezing heeft te veel belangstelling gewekt, dan dat iemand het regt zoude hebben aan onverschilligheid te denken; en daarbij tevens met te veel orde plaats gehad, dan dat er eenige de minste vrees voor de stoornis der openbare orde zou hebben kunnen bestaan.

Het was onvermijdelijk, of er moest over het algemeen vrij veel duisters heerschen bij de eerste verrigting van dit gewigtige constitutionnele werk. Bij de onbedrevenheid in deze nieuwe werkzaamheid, eene onbedrevenheid, welke bijna door een ieder gedeeld werd, kwam nog de verwarring der partijen, die bij ons weinig zijn afgebakend. De behoudende partij, die zich bijna nergens heeft onderscheiden door opregtheid noch loyauteit, heeft daarvan gebruik gemaakt, om overal tusschen te sluipen, de eenvoudigen te verschalken, en den stand der partijen, die van zelf reeds voor de meesten niet klaar was, geheel onzigtbaar te maken. Wij moeten bekennen, dat zij sluw heeft gemanoeuvreerd; maar wij willen niet gezegd hebben, dat wij daardoor der behoudende partij een compliment maken. Intusschen het is haar door die sluwheid gelukt hier en daar, vooral in de hoofdstad, zoo veel stemmen te misleiden, dat sommige hunner kandidaten met eene meerderheid uit de bus zijn gekomen.

Dit is des te minder te verwonderen, omdat, en deze is eene derde aanmerking, welke niet uit het oog moet worden verloren, omdat de census veel te hoog gesteld, verslimmerd door de bepaling, dat het patent niet wordt berekend in de som der directe belastingen, het grootst gedeelte van den goeden burgerstand van het regt van verkiezing heeft verstoken. Dit was vooral in het ooglopend in de groote steden, waar de voorloopige kiesvergaderingen, hoe talrijk zij ook bezocht werden, niet den minsten schijn hadden van eene niet alleen niet volks- maar zelfs geene burger-vergadering, maar veel eer naar eene club van aristocraten geleken. Al wie eene dier vergaderingen heeft bijgewoond zal het niet bevreemden, dat de behoudende partij zoo vele stemmen heeft kunnen winnen; men zal integendeel niet begrijpen, dat zij er niet meer heeft verkregen.

Intusschen het is niet meer dan natuurlijk, dat onder den drang van deze omstandigheden de verkiezingen geen beter uitslag hebben gehad, alschoon dit niet te min zeer te betreuren is, dat eene zoo bonte en veelkleurige Vergadering, als deze zijn zal, belast moet worden met de organieke wetten voor de uitvoering der grondwet benoodigd.

Het is niet juist te berekenen van welke kleur het personeel der nieuwe Kamer zijn zal. De overgroote meerderheid op het politiek terrein in het geheel of niet genoegzaam bekend, is gekozen onder de liberale vlag. Zal de meerderheid daarvan werkelijk in de praktijk liberaal zijn? Het is te verwachten, alschoon evenwel de toekomst aanmerkelijk het tegendeel zoude kunnen bewijzen.

Eene vierde aanmerking, waarmede wij heden willen sluiten, is deze, dat alschoon de meerderheid van het protestantsch gedeelte der kiezers het liberaal programma scheen toegedaan, zoo lang het woorden en beginselen betrof, zij, zoodra de toepassing op personen gevorderd werd, niet dan blijken van onverdraagzaamheid heeft gegeven. In geheel het noordelijk gedeelte van het rijk, van den Moerdijk tot aan Hanover, is niet één katholijk lid, noch voor de Eerste, noch voor de Tweede Kamer benoemd geworden door de hulp van protestantsche stemmen. De Protestanten hebben hunne stem niet dan aan Protestanten gegeven; de uitzonderingen zijn onbeduidend en niet noemenswaardig. Dit is een feit, dat wij belang hebben te constateeren. En het is vooral noodig wel op te merken, dat juist zij, die tegen de regtstreeksche verkiezing hebben gestreden, onder het voorwendsel, dat die aanleiding zoude geven tot godsdienstige tweespalt, de eenigen zijn geweest, die niet hebben geschroomd openlijk de zaak der verkiezing voor het fanatisme te exploiteeren. Het zijn namelijk behoudsmannen en predikanten geweest, die van deze staatsburgerlijke aangelegenheid onverbloemd eene godsdienstige hebben gemaakt, en die de hatelijkste vooroordeelen en het vijandigst fanatisme hebben te hulp geroepen bij hunne reactionnaire woelingen.

De berigten uit Italië, die wij gisteren hebben ontvangen en medegedeeld, zijn de gebeurtenissen vooruit geloopen. De Kamers te Rome hebben nog niet gewaagd openlijk den Paus vervallen van zijne souvereiniteitsregten te verklaren. Zij hebben een middelweg genomen, die het resultaat bereikt zonder het formulier te bezigen. Zij hebben vooruit een provisionneel gouvernement benoemd tegen over het gouvernement, waaraan Pius IX volmagt heeft gegeven; dat feit alleen is eene ontkenning van 's Pausen regten. En daarenboven hebben zij het besluit genomen, dat de Italiaansche *Constituante* onmiddellijk zal worden zamengeroepen. Deze *Constituante* nu zal moeten beslissen over de regten van den Paus; maar daarmede is men niet te vrede geweest. Men heeft nog daarenboven bepaald, dat de Paus, zoo hij de zamenroeping der *Constituante* niet goedkeurt, alsdan vervallen van zijn troon zoude worden verklaard. Het is zeker, dat Pius haar niet kan of zal goedkeuren, want daardoor reeds zou hij in zekeren zin afstand doen van zijne souvereiniteits-regten. De radikalen van Rome weten dit beter dan iemand. En het besluit, dat zij hebben genomen, is slechts eene nieuwe valschheid, die zij bij zoo vele andere gevoegd hebben. Men kan het er dus voor houden, dat de republiek te Rome heeft aangevangen. Wij zullen zien, wat de heeren radikalen daarvan maken zullen.

Lodewijk Napoleon Bonaparte is ll. Woensdag in de zitting der nationale vergadering tot president van Frankrijk uitgeroepen en beëedigd. Deze gewigtige gebeurtenis heeft Parijs, zoowel als ons verrast. Haasten wij ons er bij te voegen, dat zij gelukkig in de volmaakste rust is afgeloopen.

Zij is ten naasten bij ter sluik geschied. Men was namelijk bevreesd voor rustverstoringen. De ultra's der Napoleontische partij en de roode republikeinen met behulp der socialisten schijnen plan gemaakt te hebben, om van de inhuldiging partij te trekken tot beweging. De eersten wilden den president roven om hem triumphantelijk naar de Tuileriën te voeren, de anderen werden verdacht het voornemen te hebben hem in de Seine te werpen. Beider zamenzwering is verijdeld door de vervroeging van de inhuldiging, welke plotseling, zonder voorkennis bijna van de nationale vergadering zelve, heeft plaats gehad. Wij laten onder de nieuwstijdingen de bijzonderheden volgen, die zeer eenvoudig waren; maar den heer Cavaignac, die aftrad, en Lodewijk Napoleon, die opkwam, tot eer verstrekken.

UITSLAG DER VERKIEZINGEN.

2e Distrikt (*Dockum*). Tweede Kamer, *bij herkiezing* in plaats van mr. B. Albarda, de heer *J. T. ter Brugyen Hugenholtz* met 336 stemmen. De heer J. Birnma Oosting ontving er 134. Er was een billet *te veel* in de bus.

De kiezers van het Distrikt Dockum hopen dat de heer Hugenholtz de voetstappen zal volgen van zijnen oom, den voortreffelijken liberalen Daam Fockema. Kiest de heer Hugenholtz deze, en niet eene andere partij, dan zal hij op de achting en toegenegenheid van geheel Nederland kunnen rekenen.

In ons nummer van den 19 dezer hebben wij onder de rubriek: *Uitslag der Verkiezingen*, Gelderland 6e Distrikt gemeld, dat de heer baron *van Lynden van Hemmen* 326 en de heer *H. van der Monde* 163 stemmen had bekomen, als tweede kandidaat voor de Eerste Kamer. Deze laatste naam is abusivelijk aldus geschreven, zijnde het niet *H.*, maar *B. A. van der Monde*.

Bij Z. M. besluit van 6 December ll., is eene reorganisatie van het departement van oorlog bevolen, en zijn de chefs der verschillende afdeelingen, bij dat departement onder dankbetuiging ontslagen, terwijl voortaan de leiding der werkzaamheden dier afdeelingen aan geene hoogere rangen zal worden opgedragen, dan dien van luitenant kolonel; terwijl de generaals-majoor Wagenaar en van de Polder, in hunne respective betrekkingen, ter beschikking van den minister van oorlog zullen worden gesteld tot het verrigten, voorloopig van zoodanige werkzaamheden, als welke met de ontwerpen van reorganisatie en vereenvoudiging van het leger in verband staan; zijnde bij een volgend besluit reeds de betrekking van adjudant van den minister en eenige andere kleine bestaande vacatures ingetrokken.

De Eerste Kamer der Staten Generaal, heeft, in hare Zitting van gisteren, *aangenomen* de ontwerpen van wet, strekkende 1°. tot vaststelling van provinciale belastingen voor den jare 1849, en 2°. tot vaststelling der begrooting voor het algemeen burgerlijk Pensioenfonds voor den jare 1849.

Op den 19 dezer is te Bolsward aanbesteed het bouwen eener nieuwe kerk en toren, in Gothischen stijl, voor de R. K. Gemeente van den H. Martinus, en door den heer S. Kalt te Bergum aangenomen voor eene somma van f 20,700.

WEERKUNDIGE WAARNEMING.

Stand des Thermometers op de hoogte van 14 Ned. el boven den beganen Grond.

				Sch. Fahr.	
Donderdag	21 December	's avonds	8 ure	24	Graden.
In den loop van den gepasseerden nacht was het *minimum* (laagste stand)				19½	»
Vrijdag	22 December	's morgens	8 ure	21	»
»	»	's middags	12 »	24	»
»	»	's namidd.	4 »	26	»

BEGROOTING DER STAD AMSTERDAM OVER DEN JARE 1849.

ONTVANGSTEN.

HOOFDSTUK I. *Buitengewone Ontvangsten.*

a. Buitengew. Ontv. bij rappel van 1843 (1)	f 92,639.16½
b. Buitengew. Ontvangsten van 1849 (2)	» 11,303.—

HOOFDSTUK II.

Afloopende Ontvangsten (3)	f 185,191.93

HOOFDSTUK III. *Gewone Plaatsel. Inkomsten.*

a. Add. opcenten op grondl. en personeel	f 92,700.—
b. Stads bel. na aftrek van perceptie-kost. (4)	» 1,855,186.—
c. Pachten	» 80,411.—
d. Stedelijke Inrigtingen (5)	» 45,986.22
e. Diverse Inkomsten	» 277,040.—
	f 2,640,457.31½

(1) Onder deze is de post vrijwillige bijdragen voor de Buiksloter-Ham f 65,673, en huur van het terrein van den Spoorweg naar het Entrepôt f 1800.

(2) Daaronder de prov. bijdragen voor den Schouwburg f 3000; id. voor het Paleis van Justitie f 800; id. voor de Muzijkschool f 2000.

(3) Zijn de inkomsten van kapitalen, koop- en huurprijs van perceelen, enz.

(4) Die perceptie kosten bedragen f 146,000.

(5) Onder deze figureert de Bank van Leening voor f 32,997; de Stads Drukkerij en de Stads Courant voor Nihil.

(6) Jaarwedden van het Bestuur f 13,000, van den Secretaris f 5000, van den Sted. Ontvanger f 7800, Generale kosten f 92,200.

UITGAVEN.

HOOFDSTUK I. *Gewone Plaatselijke Uitgaven.*	
a. Onkosten van plaatselijk bestuur (6) .	*f* 92,200,—
b. Id. van stedel. adm. en publ. werk. (7)	»796,904,—
c. Belastingen en ongelden	» 1,000,—
d. Toelagen aan armen-inrigtingen . .	»532,141,—
e. Openbaar onderwijs (8)	» 79,530,—
f. Inrigt. voor kunsten en wetensch. (9)	» 24,425,—
g. Onvoorziene uitgaven	» 10,000,—
HOOFDSTUK II. *Renten en Afl. Betaling.*	
a. Renten der stedelijke schuld . . .	»806,326,70
b. Afloopende betalingen (10)	» 50,000,35
c. Grondlasten	» 8,500,—
d. Uitgaven ter beschikking der commissie voor het amortisatie fonds (11) . .	» 38,200,—
HOOFDSTUK III. *Buitengewone Uitgaven.*	
a. Stedelijke admin. en publ. werken (12)	»124,473,31½
b. Uitgaven van onderscheiden aard (13)	» 17,029,96
e. Uitgaven bij rappel van 1848 (14) . .	» 57,611,72½
Totaal der uitgaven	*f* 2,638,342,05

RECAPITULATIE.

Totaal der ontvangsten	*f* 2.640,457,31½
Totaal der uitgaven .	» 2,638,342,05
Batig slot	*f* 2,115,26½

(7) Jaarw. der Ambtenaren *f* 29,194,80; Policie- en Nachtwachts *f* 153,795; Holl. Schouwburg *f* 25,000; Schutterij *f* 38,035; Pensioenen *f* 28,287.04; Gagementen *f* 22,091.16; Bestrating *f* 51,166; Verlichting *f* 91,900, enz.

(8) Athenaeum *f* 23,460; Gymnasium *f* 18,100; Armenscholen *f* 34,500, enz.

(9) Akademie van Beeldende Kunsten *f* 8600; Clinische School *f* 63 5; Muzijkschool *f* 3000; Geneeskundig Toevoorzigt *f* 2000; Kamer van Koophandel *f* 4000; Premien voor Scheepsbouw *f* 500.

(10) Pensioenen (anterieur 1828) *f* 2203; Wachtgelden *f* 18,376.21; Gagementen (anterieur 1828) *f* 4524; Personele Toelagen aan leden der Schutterij *f* 693 74, enz.

(11) Administratie *f* 1200, Aflossing *f* 34,000, Aankoop *f* 3000.

(12) Bekapping der Nieuwe Beurs *f* 57,200; Droogmaking van den Ham *f* 65,673 31½, enz.

(13) Nadeelig Slot der Begrooting 1849 van de Stads Drukkerij *f* 500; id. van de Stads Courant *f* 500, enz.

(14) Nadeelig Slot der Stads Drukkerij *f* 3,166.43½; idem der Amsterdamsche Courant *f* 15711.25; doorijzing naar Weesp tot het halen van water *f* 8,378,68, enz.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, 20 Dec. De *Moniteur du Soir* geeft op de volgende wijze verslag van het proclameren des nieuwen presidents der Republiek.

»Terwijl de rapporteur nog op het spreekgestoelte stond, kwam de toekomstige president, naar wien ieder reeds had rondgezien, door de regterdeur de zaal binnen. Hij was in het zwart gekleed, met wit vest en witte handschoenen zoo als gewoonlijk; op zijne borst droeg hij de ster van grootkruis van het Legioen van Eer. Hij nam plaats op eene der eerste zitbanken der regter zijde, naast den heer Odilon Barrot, belast met het nieuwe ministerie te vormen en daarvan de voorzitter te zijn.

»Nadat de heer Waldeck Rousseau zijn rapport geheel ten einde had gelezen, vroeg de generaal Cavaignac het woord, en onder het heerschen eener diepe stilte, kondigde hij aan, dat hij, na het ontslag van alle door hem benoemde ministers te hebben ontvangen, op zijne beurt in de handen der vergadering de magt kwam nederleggen, waarmede hij door haar vertrouwen was bekleed geworden.

»Bij deze eenvoudige woorden voegde de generaal eene betuiging van dankbaarheid, even edel als eenvoudig, en uitgesproken op een toon, die uit het hart opwelde, en welke op alle zitplaatsen een langdurig en daverend handgeklap deed ontstaan.

»Vervolgens van het spreekgestoelte aftredende verliet de generaal dien ministersbank, op welken hij met zoo veel roem den last des bestuurs getorscht had, en mengde zich met zijne overige collega's op eene der banken van de linkerzijde.

»Na gehouden stemming over de conclusiën der commissie, welke met bijna algemeene stemmen zijn aangenomen, (met uitzondering namelijk van een dertigtal Montagnards) heeft de president der vergadering *Lodewijk Napoleon Bonaparte geproclameerd tot President der Fransche republiek* en hem verzocht op de tribune zijn eed te komen afleggen.

»De heer Louis Bonaparte verscheen op de tribune. De president der vergadering sprak het formulier van den eed uit, waarop de President der Republiek met eene zeer hoorbare stem zeide: »*Dat zweer ik!*" De president der vergadering heeft acte genomen van den, voor God en de menschen uitgesproken eed, en de heer Louis Bonaparte heeft vervolgens eene redevoering gehouden, die zeer merkwaardig is wegens de beknopte en openhartige uitdrukking van een opregt en verstandig republicanisme. »*Noch reactionair, noch utopist*" zeide de president der Republiek. Deze gedachte is door de vergadering zeer gunstig ontvangen.

»Wat den goeden indruk dezer redevoering nog verhoogde was dat de heer Louis Bonaparte, van het spreekgestoelte afstijgende, zich naar den generaal Cavaignac rigtte, hem de hand toereikte en de zijne hartelijk drukte, onder het herhaald gejuich en handgeklap der vergadering en der tribunes, en onder het roepen van: »*Leve de Republiek!*"

»De heer Louis Bonaparte verliet daarop de vergadering, teruggeleid door de leden van het bureau."

Alle processen-verbaal der verkiezingen waren heden nog niet ingekomen, maar ten einde aan de onruststokers alle voorwendsels te benemen, heeft men de plegtige proclamatie des Presidents echter niet langer willen uitstellen.

— Alexandre Dumas geeft in *l'Evenement* aan prins Lodewijk Bonaparte als president der republiek, den volgenden raad:

Het eerste woord dat uwen mond uitga, zij, *vergetelheid*; het tweede, *regtvaardigheid.* Het is regelmatig dat de graaf van Chambord, die onschuldig is aan eenigerlei aanslag tegen Frankrijk waaruit hij sedert 10 jaren verbannen is, eindelijk de poorten van Frankrijk voor zich zie openstellen. Het is regtmatig dat vier jonge prinsen, die nooit in iets tegen u misdaan hebben, door u teruggeroepen worden.

Dit is nog niet alles, want het is niet genoeg! Het is regtvaardig, dat zij, daar zij hun vaderland gediend hebben, voor hunne diensten beloond worden. Het is billijk, dat de hertog van Aumale, die Algerie in handen had en op Frankrijks eerste bevel zijn degen in de schede stak en gehoorzaamde, weder gouverneur van Algerië worde.

Het is billijk, dat de prins van Joinville, die het bevel op de vloot voerde, en wiens kundigheden de vraagbaak der officieren waren en voor wien de marine gestemd heeft, in het bevel over de zeemagt hersteld worde.

Het is billijk, dat de man, die ons van de regeringloosheid gered heeft, die het roode vaandel verscheurde met de hand, die de *Geschiedenis der Girondisten* schreef, en die zijne populariteit door eene dwaling maar niet door een misslag verloren heeft, kortom, de heer de Lamartine, — vice-president worde der republiek.

Het is billijk, dat de man van Junij, die zes maanden het bewind gevoerd en voor de feilen zijner vrienden geleden heeft, die den kelk der teleurstelling tot den bodem toe heeft geledigd, en die op zulk eene waardige, edele en eenvoudige wijze plaats voor u maakt, terwijl hij Parijs in rust en Frankrijk vol vertrouwen achterlaat, in één woord, generaal Cavaignac, — dat hij tot maarschalk van Frankrijk verheven worde.

Ziedaar, prins, wat ik u te zeggen heb: 't is de eerste en 't zal de laatste maal zijn, dat gij mijne openhartige en loyale, maar bovenal belanglooze stem hoort.

De Katholijke Kring in Frankrijk (waarvan wij gisteren spraken) heeft in hare zitting van den 18 de redactie van haar adres aan den Paus vastgesteld. Het is van den volgenden inhoud:

»Heilige Vader!

»De katholijke wereld is van eene smartelijke verontwaardiging vervuld geweest, toen zij den aanslag vernam, dien Rome tegen U. H. heeft zien volvoeren. Moge de eenparigheid van het openbaar gevoelen eenige vertroosting brengen aan het hart van onzen veelgeliefden Vader!

»U. H. heeft met die zachtmoedigheid, die zij aan de bron der Godheid ontleent, Rome en Italië met weldaden overladen. Gij hebt de regten der zwakken bekrachtigd, en de sterken aan hunne pligten herinnerd. Gij hebt u van het gezag bediend om de vrijheid te grondvesten. Gij hebt tot de volkeren gesproken, en de volkeren bezield met eene heilige geestdrift, opgewekt door elk uwer woorden, hebben ze aan elkander overgeleverd, als eene kracht en als een licht, om des te zekerder voort te schrijden naar de toekomst.

»De geheele wereld, bewogen door eene zoo teedere en sterk sprekende stem, hoorde nog eenmaal meer de beschavende kracht van dien leerstoel van Rome, die het geweld door het regt liet vervangen, die eene christelijke republiek stichtte en Europa aan de barbaarschheid en de wereld aan den Chaos onttrok.

»De geestelijke oppermagt der zielen, welke aan de souvereiniteit over de eeuwige stad hare onafhankelijkheid, zuiverheid en luister ontleent, ziedaar wat de harten trof en wat een licht was voor aller gemoederen! Het opperpriesterschap en de geheiligde vorstelijke waardigheid vormden te Rome eene zoo roemrijke als noodige vereeniging; want het is goed, dat er reeds op deze wereld een troon besta, waarop een Vorst zetelt, die een Vader is, een staat, alwaar de menschen eerder de kinderen van den vorst dan zijne onderdanen zijn.

»Van deze vereeniging, door de eeuwen bezegeld, is de ondergang door zinneloozen bezworen. Zij hebben gezworen die tijdelijke souvereiniteit van den Paus te vernietigen, welke de waarborg is van de onafhankelijkheid des gewetens van de Katholijken der geheele wereld. Zij hebben het gezworen; maar hun boosaardig plan zal niet gelukken!

»De weldenkende Romeinen, op nieuw bezield met hunne vorige liefde, zullen opstaan uit den verdoolden toestand, die hun moed heeft doen verstijven; zij zullen tot u, tot hunnen Vader terugkeeren. Uwe vijanden zullen onder de algemeene afkeuring bezwijken.

»Dit, Heilige Vader, is onze hoop; maar zoo zij niet verwezenlijkt werd, zouden uwe zonen in Frankrijk u toeroepen: Kom tot ons! of liever: Hier zijn wij, hier onze sterke armen, onze goederen en ons leven.

»Spreek, Heilige Vader, wij wachten uw antwoord, nedergeknield aan de voeten van het hoogvereerde zigtbaar hoofd der Kerk, Christus Bruid!

»Als Katholijken zijn wij gereed u te volgen, gelijk Petrus den Heer volgde; als Franschen willen wij de stichting van Pepijn en van Karel den Groote in stand houden. Zij is eene Fransche overlevering. Het pausschap te Rome behoort niet alleen aan Italië, maar aan de geheele christenheid!

»En intusschen, vereenigd met onze broeders en onze herders, bidden wij God, dat hij de waanzinnigen treffe en verlichte; dat Rome in haar zelve terugkeere, dat zij u wedergeve aan hare liefde, Heilige Vader, en dat zij op deze wijze den roemrijken weg weder insla, waarop zij door u voorgegaan, voortschreed, onder het bestuur van Hem, die de geheele wereld regeert."

MADRID, 15 December. H. M. Koningin heeft heden de zitting der Cortes geopend. In hare redevoering kondigt zij aan, het herstellen der officieele betrekkingen met den H. Stoel, Sardinië, Toskanen, Pruissen en Oostenrijk. Ook bevestigt H. M. daarin wat de dagbladen hebben gemeld betreffende het aanbod van gastvrijheid door haar gouvernement aan den Paus gedaan. Betreffende de financieele aangelegenheden heeft men de volgende paragraaf opgemerkt:

»Met niet minder belangstelling zijn de regten zoo der Spaansche als vreemde schuldeischers van den Staat in aanmerking genomen. In weerwil van de gestadige opofferingen, die de natie heeft gedaan en nog doen zal om den vrede der monarchie te verzekeren, zal het gouvernement echter niet verzuimen al uwe aandacht en uwe zorgen in te roepen over de middelen, dienstig om het krediet te verbeteren en tevens aan zijne rentheffers regt te laten wedervaren."

ENGELAND.

LONDEN, 20 December. Gisteren is het parlement tot 1 Februarij 1849 verdaagd.

— Gisteren werd, namens de koningin aan ongeveer 600 personen de gewone kersmis aalmoes, bestaande in 5 Engelsche schellingen, uitgereikt. Van deze personen was geen enkele onder de 60 jaren, velen 90 jaar en drie zelfs boven de 100 jaar oud. Heden wordt het uitreiken dier aalmoezen weder voortgezet.

— De Fransche gezant alhier, de heer Gustave de Beaumont, is dezen morgen naar Parijs vertrokken, afstand doende van zijn ambassade, uit hoofde van de verkiezing van den nieuwen president in Frankrijk.

— Op den Ooster spoorweg heeft eergisteren een voorval plaats gehad, hetwelk de schroomelijkste gevolgen had kunnen na zich slepen. Eenige vaatjes buskruid waren ter verzending achteloos nabij de rails gezet, toen plotselijk een goederentrein aankwam, en eenige vonken op of nabij de misschien niet goed voorziene vaatjes vallende, het buskruid deden ontpoffen, waardoor de meeste rijtuigen, het onderste boven of uit het spoor geworpen werden. Gelukkig heeft niemand het leven daarbij verloren.

— In den nacht van 15 op 16 December woedde te Glasgow en omstreken een verschrikkelijke orkaan, de ergste die men zich in vele jaren herinnerde. In den tijd van een paar uren waren de straten letterlijk bezaaid met afgeworpen schoorsteenen, dakpannen, enz., waardoor verscheidene menschen gevaarlijk gewond, en een drietal gedood zijn. Aan de oeverwerken is over eene lengte van verscheidene mijlen veel schade toegebragt. Met bezorgdheid ziet men berigten uit zee te gemoet.

Berigten uit Britsch Indië melden nog niets aangaande de onlusten op de grenzen van Indië, en maken alleen melding van het bijeentrekken van Engelsche troepencorpsen, ten einde een leger voor Punjaub te vormen. Lord Gough schijnt voornemens te zijn geene kleine operatien te doen, maar liever de opstandelingen vrij spel te laten, tot dat hij met eene ontzettende magt in eens den opstand zal kunnen dempen. Generaal Auchmuty is aangesteld tot opper-bevelhebber van het leger van Bombay in plaats van generaal Whish. De Britsche troepen hebben twee sterke forten der Sikhs in Punjaub, namelijk Moraree en Rungel Nungel, geslecht. De Sikhs hebben herhaaldelijk aanvallen gewaagd op de brug over de rivier Ravee, in het gezigt van Lahore; zij zijn echter telkens teruggeslagen en daarop is die plaats door Engelschen sterk bezet.

Volgens tijdingen van Hongkong tot 30 October, was het te Canton rustig. Het is zeer te betwijfelen of de Chinezen wel aan de Russen zullen toestaan, om zich alle de voordeelen van het tractaat van Nanking toeëigenen, terwijl zij uitsluitende voorregten genieten krachtens het tractaat van Kiakhta; hetwelk wordt in

staad gehouden om de Russen uit te sluiten van alle deelneming aan den handel van den zeekant. Indien deze vergunning verleend werd, zouden daaruit verwikkelingen met andere rijken kunnen voortvloeijen, die de Chinezen behooren te voorzien en te vermijden.

DUITSCHLAND.

KEULEN, 21 December. Het ministerie voor de kerkelijke aangelegenheden heeft eene vergadering van seminarie-directeuren en onderwijzers uit alle oorden van het rijk bijeengeroepen, om over de aan het openbaar onderwijs te geven rigting te beraadslagen.

— Men schrijft uit Krakau dat het Oostenrijksche korps, onder Schlik, de stad Preschowo bezet heeft, en er door de bewoners als een bevrijder van het dwangjuk van Kossuth ontvangen is.

— De tegen Hongarije bestemde Oostenrijsche magt wordt begroot op 160,000 man regelmatige troepen. Graaf Schlik heeft met zijn 20,000 man sterk legercorps Kaschau en Eperies bijna zonder slag of stoot ingenomen. Het gerucht wordt ook algemeen verbreid dat Oedenburg en Presburg zich reeds aan de Keizerlijke troepen hebben overgegeven. (*C. Bl. a B.*)

— Men meldt uit Peter-Waradijn 3 Dec. dat de Honvéren bij Sireg het Oostenrijksche leger hebben aangetast, doch met groot verlies zijn terug geslagen.

— De beruchte Rongiaansche predikant Dowiat en Muller die te Berlijn wegens het stichten van oproer tot zes jaren vestingstraf zijn veroordeeld, hebben verklaard, niet tegen dat vonnis te appelleeren, en zijn bereids naar hunne strafplaats vertrokken.

— In Westphalen gaat men voort met vele bekende en geachte mannen in hechtenis te nemen. Als reden daarvoor wordt opgegeven het openlijk houden van een congres waarbij 170 personen tegenwoordig waren. Men wil dat de aanklagt spreekt van poging tot omverwerping der constitutie. maar zoo dit het geval is, waarom dan niet alle die 170 leden in hechtenis genomen?

De Katholijken der Pruisische Rijn-provincien hebben aan Mgr. Marilley, bisschop van Lausanne en Geneve een adres toegezonden van den volgenden inhoud:

»*Monseigneur.*

»Het hart der Kerk bloedde nog van de wond, die de rampen van Zwitserlands Katholijken haar geslagen hadden, toen de inhechtenisneming van Uwe Hoogw. haar met eene nieuwe smart is komen vervullen.

»De woede van de gezworen vijanden der Kerk gaat dan zoo ver, dat zij een aan zijne pligten trouw verknochten herder aan zijne schapen ontrukken, omdat hij hen niet wil prijs geven aan de wolven, noch hen wil hoeden op vergiftigde weiden. Maar de wereld en de hel zijn niet in staat u het bewustzijn te ontnemen van boven uwe vrijheid de voorkeur te hebben gegeven aan de eer uws goddelijken meesters, die u zijne kudde heeft toevertrouwd en aan de zaligheid van die kudde zelve. Zelfs in de gevangenis moet gij eene des te grooter troost genieten, dat zich bij dat bewustzijn voegt het verzekerd vooruitzigt op eene overvloedige belooning.

»Wat u bovenal troost moet geven, is het deelnemende belang dat de kinderen der Kerk in uwe beproeving stellen, doch vooral de stichting die hun wordt gegeven door uwe grootmoedigheid in het kampen tegen de vijanden des Heeren, en uwe onderwerping om de kelk des lijdens aan te nemen. Moge de Zaligmaker, het Hoofd en de Opperpriester der Kerk, u weldra verheugen, door uwe in vrijheid stelling en door uwen spoedigen terugkeer in het midden uwer kudde; mogen uwe kluisters den laatsten schakel uitmaken van die lange keten van rampen, die de vijanden der Kerk sinds een jaar aan ons ongelukkig vaderland hebben berokkend, en moge met uwe vrijlating, de verlossende en levendmakende stroom der goddelijke barmhartigheid over de Zwitsersche Katholijken worden uitgestort.

»Deze gedachten, acht de raad van het *Pius-Verein* te Aken zich gelukkig aan uwe Hoogw. te mogen uitdrukken, uit naam en op verzoek van zijne zeven-honderd leden. Tegelijker tijd bevelen wij ons met vertrouwen, Monseigneur, in de gebeden van den roemrijken belijder des Heilands aan, en bidden den waardigen opvolger der Apostelen aan ons zijn heiligen zegen te verleenen.

»Aken, op den feestdag van den H. Clemens, Paus en Martelaar, het jaar Onzes Heeren 1848.

De raad der Associatie van Pius IX.
Dr. Hahn; advok. Jos. Lingens; H. Boelen; Frans Hornig; J. N. Capellmann; Math. Kahlen; Alois Leken; C. Lutti; M. H. Jansen.

De tijding van het overlijden van Ibrahim Pacha is, volgens berigt uit Konstantinopel van 29 November, den 23 dier maand aldaar aangebragt. Ten gevolge van die gebeurtenis, had de Porte aan den Egyptischen kapu-kiaja, Mazlum Bey, opgedragen, om aan Abbas Pacha, zoon van Tossum Pacha, oudsten zoon van Mehemed Ali, den firman over te brengen, waarbij hij met de waardigheid van stedehouder in Egypte wordt bekleed. Mazlum Bey was reeds den 27 met dat staatsstuk naar Egypte vertrokken.

ITALIE.

Men wil thans, dat het berigt, gisteren door de *Pensiero* en andere bladen medegedeeld, betreffende het vervallen verklaren van den Paus van zijne wereldlijke magt, in zooverre voorbarig zijn zou, dat volgens de stemming der Kamer te Rome, die vervallen-verklaring niet zal worden uitgesproken, dan tenzij de H. Vader weigert genoegen te nemen in het beginsel der Constituante van Italië. Dit is echter slechts eene huichelarij te meer. Immers, daar door het onderling verbond der volken van Italië, door de Constituante, het tijdelijk gezag van den Paus zou vervallen, weten de carbonari zeer goed, dat Z. H. nimmer aan de bepalingen der Constituante zijne goedkeuring kan geven.

Volgens de *Pensiero* vernam men gisteren, dat het *volk* de stad Rome doorkruist had, roepende: »Dood aan de Kardinalen! Dood aan den Paus!" De *Alba* vertaalt dien toestand door deze woorden: *Te Rome heerscht eene plegtige stilte.*

— De *Alba* bevestigt het vertrek van alle leden van het corps diplomatiek naar Gaëta. Het ministerie heeft eene verklaring openbaar gemaakt, betreffende het besluit van den generaal Cavaignac van den 28 November.

De *Contemporaneo* geeft een verslag der zitting van 9 December van de Kamer der Afgevaardigden, waarin beraadslaagd werd over de Constituante.

De heer Bonaparte verklaart zich voor de Constituante van Montanelli, met eene algemeene verkiezing. Zoo als zij door het ministerie is voorgesteld is zij niet krachtig genoeg, en slechts eene utopie.

De heer Mamiani bestrijdt dit gevoelen.

Vervolgens wordt tot de stemming overgegaan. Art. 1, 2, 3, 4: 5 en 6 worden aangenomen. De zitting wordt opgeheven.

Volgens Berigten uit Turijn van den 15 bestaat het ministerie onder voorzitterschap van den abt Gioberti, behalve dezen, uit de heeren Sinno, Ratazzi, Ricci, Monterimolo, Diorini, Bixio en la Marmora. Men twijfelde of dit ministerie bij de tegenwoordige kamer op eene voldoende meerderheid kon rekenen, en achtte uit dien hoofde eene ontbinding derzelve voor niet onwaarschijnlijk. Den 14 had die Kamer met overgroote meerderheid van stemmen de wet aangenomen, betrekkelijk de vereeniging der hertogdommen Parma, Piacenza, Modena, Guastalla, en Reggio met Piemont.

Een geacht dagblad geeft aangaande de droevige berigten, gisteren betreffende Rome ontvangen, de volgende beschouwingen:

»Het werk der boosheid is te Rome voltooid. De volkstribunen hebben eindelijk het masker afgeworpen; zij hebben den H. Vader vervallen verklaard van den pauselijken zetel. De heilige stad is ongenaakbaar voor de prelaten en kardinalen; men zal er alleen dulden hem, dien de radicale partij, waarschijnlijk spottenderwijs, *den Bisschop van Rome* noemt.

»De Italiaansche karbonari zijn bedwelmd door de overwinning, die zij in hunne lafheid hebben behaald. Hun hoofd duizelt; maar hunne kortstondige zegepraal zal hun val verhaasten, want er bestaat eene geregtigheid in den hemel en de getrouwheid is nog niet van deze aarde verbannen. Alle christenen van Europa zullen zich met verontwaardiging verheffen tegen een heiligschennenden aanslag. Op het gezigt van de vlugt des Pausen, gedwongen het ondankbare Rome te verlaten, dat hij met zoovele weldaden had overladen, heeft reeds eene zekere ontroering, uit gevoel van godsdienst voortkomende, alle beschaafde volkeren bevangen. Zij betwisten elkander de eer van aan den voortvlugtigen Pius eene schuilplaats te bieden. De gehechtheid en dienstaanbiedingen aan den H. Vader zullen geene grenzen hebben.

»Italië, het tooneel der euvelen is welligt door de niets ongestraft latende Voorzienigheid bestemd om voor die euvelen te boeten. Italie beteekent slechts iets door het pausschap, zonder hetwelk het tot den laagsten rang der Europesche volken terugzinkt. Het zal nu zelf zijn schild verbrijzeld hebben tegen de regeringloosheid. Het zal in de stuiptrekkingen van een maatschappelijken krisis leeren, dat men niet ongestraft de door God ingestelde orde kan miskennen. Reeds schuilen kiemen van ontbinding in den boezem van het Schiereiland; zij zullen zich met geweld ontwikkelen en tweedragt voortbrengen."

HANDELSBERIGTEN.

AMSTERDAM, 22 December.

GRAANMARKT.

Tarwe 130 ℔ j. Norder ƒ 279.

Rogge 121 ℔ Holst. ƒ 138.

Garst, *Haver* en *Boekweit* zonder handel.

Koolzaad. Cromhorn 54 £vl. Op 9 vaten Olie in April ek. 64; Sept. en Oct. 61 £vl. *Lijnzaad.* 112 ℔ Odessa ƒ 233. *Raapolie* op 6/w. ƒ 39; Vliegend ƒ 38; primo Mei ek. ƒ 36¾; Sept. ƒ 35; Oct. ƒ 35. *Lijnolie* per 6/w. ƒ 27; Vliegend ƒ 23. *Hennepolie* per 6/w. ƒ 35. Vliegend ƒ 34.

PRIJS-COURANT DER EFFECTEN.

			21 DEC. 4½ u.	gebl. 22 DEC. 4½ u.			geld.
Nederl., Werkel. Sch. à	2½	pCt.	47 15/16	48 1/16	a	48¼	48 1/16
Dito Dito	3	•	56⅞	57	•	57½	57
Dito Dito op resc.	3	•			•		
Dito Dito	4	•	73⅞	74	•	74⅛	74
O. I. Leening	4	•	72⅝	72 15/16	•	73	
Amortis. Syndic.	3½	•			•		
Handel-Maatschappij	4½	•		142	•		
Haarlemmermeer	5	•			•		
Aand. Rijn-Spoorweg	4½	•	78	78¼	•		
Aand. Holl. S. M.		•			•		
Belgie,	4½	•			•		
Dito	2½	•	40⅝	40¾	•	40 13/16	
Dito bij Rotschild	2½	•	40 [illegible]/16	40¾	•	41⅛	40¾
Spanje, L. bij Ard. van 85 £	5	•	9 13/16	10	•		
Dito Dito van 510 £	5	•	9 11/16	9 13/16	•	9 13/16	9⅞
Dito bij Dito onb. st.	5	•	9 5/16	9 7/16	•		
Dito	3	•	28	28½	•		
Dito Binnenl. à 6 m.	3	•	19 7/16	19½	•		
Coupons Ardoins		•	6 5/16	6⅜	•	6 5/16	
Passive		•			•		
Deferred		•			•		
Fransche Uitgest.		•	2⅞	2 15/16	•		
Portugal, te Londen	3	•	24	24⅛	•	24½	24
Dito Dito	4	•	25	23 1/16	•	23 5/16	2[illegible]
Dito Binnenl. à 1 Conto	5	•			•		
Rusl. Ob. H. 1798 en 1816	5	•	99⅞	100	•		
Dito Dito 1828 en 1829	5	•	99¾	99⅞	•		
Ct. b. d. 1831 en 1833	5	•			•		
Dito bij Hope	4	•	78⅞	79¼	•		
Dito bij Stieglitz en C°.	4	•	78⅞	79½	•		
Cert. te Hamburg	5	•			•		
Inschrijving in Assignat.	6	•	58½		•		
Cert. van Dito	6	•	59	59¼	•		
Polen, Certific.	4	•			•		
Dito Aand. met Loten fl 300		ƒ			•		
Dito Dito fl 500		•	128½	128	•	128½	
Amerika, Phil. Bank	6	pCt.			•		
Dito	5	•			•		
Dito Bank-Actiën			3½		•		

Oost., Met. 5 pc. 71½, 72; 2½ pc. 37⅝, ⅞; Braz. 5 pc. 77; 18 75¾; Mexico 5 pc. 20 5/16, ½; Peru 29⅝, 32½, 32; Grenada 18½, Ecuador 2½; Venezuela 19, ½, 19; Grieken 1½:

Wisselkoers.

2/m. Parijs 56¼; Zigt Parijs 56⅝; 2/m. Londen 11,97½; Zigt Londen 12,02½; 2/m. Hamburg 34 13/16; Zigt Hamburg 34 15/16; 3/m. Lissabon 41⅝; 3/m. Porto 41¾; 2/m. Petersburg 1,82.

BUITENLANDSCHE EFFECTEN.

ANTWERPEN, 21 Dec. Belg. leen. 2½ pc. 43; 5 pc. 8[illegible] 4½ pc. 75½; Spanje Ard. 5 pc. 9 9/16; Binnenl. 3 pc. 19⅜; Coupons —; Rom. Oblig. 60½.

PARIJS, 20 Dec. Fr. 3 pc. 46,50; 4 pc. —,—; 5 pc. 75,8[illegible] 5 pc. N. 75,75; Schatk. —,—; Bank-Act. 1705,—; Belg. 18[illegible] 5 pc. 84; 1842, 5 pc. 84; 4½ pc. 73; 3 pc. —; Nap. 5 [illegible] —,—; Spanje 3 pc. Binnenl. 20½; 3 pc. Buitenl. —; 5 [illegible] Act. Rente 26½; Piem. leen. —,—; Passive —; Rom. leen. 6[illegible]

MADRID, 15 Dec. Act. Sch. 3 pc. 20½; id. 5 pc. [illegible] Uitgest. Sch. 3⅞; Coupons 6; Pass. Buit. Sch. —.

LONDEN, 20 Dec. Cons. op tijd 87⅝ a 87⅞; Braz. 74½ a [illegible] 1829/39 73½ a 74½, Ecuad. 2⅝ a 2⅝; Ven. 15 a 16; Uitg. 4[illegible] Gren. 12½ a 12½; Uitg. 2⅛ a 2⅜; Denem. 3 pc. 66 a 68; [illegible] 2½ pc. 48½ a 49; id. 4 pc. 73½ a 74; Mexico 22⅝ a 22⅝, 1[illegible] 41½ a 42½; Port. 4 pc. 25 a 25½; 3 pc. 23½ a 24½; 5 pc. — a Rusl. 1822, 5 pc. 102 a 103; Spanje 5 pc. 11½ a 13; id. 3 26½ a 27; id. Passive 3⅛ a 3½.

WEENEN, 18 Dec. Met. 5 pc. 79½; id. 4 pc. —; 2½ [illegible] 41½; Bank-Act. 1095; Lot. fl. 250, 82½; id. fl. 500, 142½.

BERLIJN, 20 Dec. Schuldbr. 3½ pc. 79¼; Loten 94¼, Rusl. bij Stiegl. 4 pc. 83½; Pools. 4 pc. 68½; Loten fl. 200, 90½, id. fl. 300, 97; id. fl. 500, 71.

HAMBURG, 19 Dec. Rusl. Engels. leening 98½, Cert. bij Stiegl. 4 pc. 79⅝; Spanje, Ard. 5 pc. 8½; id. Binnenl. 3 pc. 18.

FRANCFORT, 20 Dec. Met. 5 pc. 71⅝; 2½ pc. 37⅝; Bank Actien 1200; Darmst. Lot. fl. 50, 61½; id. fl. 25, 20¾ [illegible] densche Lot. fl. 50, 43½; id. fl. 35, 25⅝, Nassaus.; 2[illegible] Holl. 2½ pc 47¾; W. S. 4 pc. 73; Sijndic. 3½ pc. 73½.

MENGELWERK.

OVER DE WERELDLIJKE SOUVEREINITEIT DES PAUSEN.

Het vraagstuk der tijdelijke souvereiniteit van den Paus is eene meer dan Europesche kwestie; het betreft de geheele christenheid. Men zegt dat de heer Thiers een groot gezag heeft onder de raadgevers van den nieuwen president der Fransche republiek. Wij zijn overtuigd dat hij de beginselen niet uit het oog zal verliezen, die hij zelf heeft vooruitgezet betreffende de noodzakelijkheid om het tijdelijk gezag des Pausen ongeschonden te bewaren. Zie hier hoe hij zich dienaangaande uitdrukt in zijne *Geschiedenis van het Consulaat en van het Keizerrijk*:

»De instelling, die de eenheid des geloofs bewaart, »d. i. de Paus, de bewaarder der katholijke eenheid, »is eene bewonderenswaardige inrigting. Men verwijt »dat Opperhoofd dat hij een vreemd souverein is. Inderdaad, dat Opperhoofd is een vreemdeling, en men »moet er den Hemel voor danken. De Paus woont »buiten Parijs, en dit is wel. Hij is noch te Madrid, »noch te Weenen, en daarom verdragen wij zijn geestelijk gezag. Te Weenen, te Madrid kan men te regt »hetzelfde zeggen. Gelooft men, dat zoo hij te Parijs zijn »verblijf hield, de Oostenrijkers, de Spanjaarden er in

»zouden toestemmen zijne besluiten te ontvangen? Men is »dus al te gelukkig, dat hij buiten Frankrijk woont, en »dat hij buiten dat land zijn verblijf houdende, niet »woont in het land van mededingende mogendheden, »dat hij in het oude Rome resideert, ver van de hand »des Keizers van Duitschland, ver van die der koningen »van Frankrijk of der koningen van Spanje, het even»wigt houdende tusschen de katholijke vorsten, altijd »een weinig overhellende naar den sterksten en zich »terstond weder oprigtende, als die sterkste een verdruk»ker wordt. De eeuwen hebben dit tot stand gebragt en zij hebben wel gedaan. Het is voor het bestuur der »zielen de beste, de weldadigste instelling, die men be»denken kan. Ik beweer dit niet uit golvruchtige stijf»hoofdigheid, maar uit redelijke overtuiging."

Deze woorden, uitgenomen eenige min ware uitdrukkingen, zijn een verheven geest waardig, die zich, zoo hij wil, spoedig kan ontdoen van de bekrompene vooroordeelen der menschen.

Ja, de Paus moet vrij, onafhankelijk en oppermagtig zijn; doch hij moet dit niet alleen zijn buiten zijne staten maar ook binnen dezelve.

Hij is niet alleen de algémeene Vader van alle ge loovigen en Koning van het groote huisgezin der kinderen Gods, maar de Voorzienigheid heeft hem ook aangesteld tot Vader en Koning van een uitverkoren volk, van eene bevoorregte stad.

Hij is voorwaar verpligt te arbeiden aan het geluk zijns volks en aan hetzelve, in eene billijke evenredigheid de weldaden te verschaffen van eene wijze vrijheid en een regelmatig en vaderlijk bestuur. En inderdaad, de onsterfelijke Pius IX kon, toen hij den voet op vreemden bodem zette, plegtig zijne drie millioen onderdanen en de geheele wereld tot getuigen nemen dat hij uit eigen beweging, voor het waar geluk en voor de vrijheid van zijn volk, meer gedaan heeft dan eenig ander vorst van Europa.

»Maar indien orde overal noodig is met de vrijheid, indien een normale toestand en eene vrije uitoefening van het gezag overal wenschel k zijn voor de welvaart en de veiligheid der volkeren zelven, indien de eerbied voor het gezag de wet is van den vrede des lands en de bewaarder der maatschappelijke regten, dan kan men met waarheid zeggen, dat te Rome, de heiligste belangen der geheele wereld en het behoud van het evenwigt in geheel Europa eischen, dat het tijdelijk gouvernement van het Opperhoofd der geheele katholiciteit onafhankelijk zij en vrij van het juk der binnenlandsche factiën zoowel als van den invloed der vreemde mogendheden.

Het is inderdaad onbetwijfelbaar, dat zoo de Paus geweld leed in zijne staten, indien de willekeer des volks of de onbeschaamde aanmatiging der partijen hem deden gebukt gaan onder een rustverstorenden en tyrannieken invloed, de veiligheid der geheele Kerk van dit oogenblik af aan diep zou worden geschokt. Alle christen staten die, en, te regt, niet kunnen dulden dat de Paus aan eene andere mogendheid dan aan zich-zelven toebehoore, zouden zich beleedigd achten. Indien de zegevierende opstandelingen met den dolk in de hand, den erfgenaam van het geheiligde Pausschap en van het veertien eeuwen oude erfdeel van den H. Petrus in zijn paleis kwamen belegeren, indien zij, na zijn eersten minister vermoord te hebben, zijn paleis dreigden in brand te steken en zijn getrouwste dienaren te vermoorden, en zij hun geen lijfsbehoud beloofden dan onder de voorwaarde van een gedwongen afstand van den troon, en van het opofferen van onveranderlijke regten; dan zou het niet alleen gedaan zijn met het gouvernement der Pausselijke staten, maar ook met de zekerheid de waardigheid en de vrijheid der katholijke Kerk.

Dan konden wij welligt een ministerie, uit moord en opstand ontstaan, zien spreken en handelen, besluiten nemen, uit naam van den Opperherder der Kerk; dan konden wij een schijnheiligen overweldiger zich zien be kleeden met den geheiligden mantel, en zich het oppergezag aanmatigen van Christus stedehouder; dan konden wij kerkelijke wetten zien maken door eene oproerige vergadering van leken of liever door eene anarchische en goddelooze factie. Wij liepen dan insgelijks gevaar van organieke bepalingen te hooren afkondigen, in strijd met de aloude tucht der Kerk en met alle regten der hierarchie. Wij konden dan bisschoppen, priesters, kloosterlingen zien verbannen of veroordeelen tot eeden, die door de vrijheid en de kreet des gewetens van een Chris ten worden verafschuwd; wij konden de opvoeding der jeugd zien over geleverd aan een verderfelijk monopolie, vijandig gezind jegens de regten der godsdienst en der huisgezinnen, en de oorzaak van al die buitensporigheden ware alleen, dat de Paus niet meer vrij, onafhankelijk en oppermagtig te Rome zijn zou.

En indien het noodig is aan deze zoo duidelijke en sprekende redenen nog andere toe te voegen, dan vraag ik waar het met de vrijheid heen zal der heilige congregatien. die genoodzaakt zijn, om dagelijks te antwoorden op de vragen der geheele christen-wereld? Wat er vooral worden moet van de vrije verkiezing van den Paus en de onafhankelijkheid der Conciliën?

Gelooft men dat onze gemoederen het zouden kunnen dulden, te zien dat moordenaars en opstandelingen het Quirinaal omringen, het H. Collegie verstrooijen, den Paus van verdriet doen sterven en hem een opvolger bereiden?

Gelooft men dat wij genoeg troost zouden vinden in de gedachte, dat het pausschap en de heilige katholijke Kerk de belofte hebben verkregen van eeuwig te zullen blijven bestaan, en dat wij, omdat de Voorzienigheid altijd waakt, in vrede blijven en gelukkig slapen kunnen? Neen, dat niet; wij bekennen het nederig.

(Wordt vervolgd.)

DE JODEN.

Was Gods volk vóór de geboorte van Christus een fakkel in den nacht des Heidendoms — is zijne geschiedenis tot aan zijne verwerping eên voorbeeld van het leven der Kerk, zoo blijft het ook als het van God verstooten geslacht, een door alle eeuwen heen tot het einde der dagen bestaande gedenkteeken van wraak. De vervulling der goddelijke bedreigingen door Mozes en de profeten, de verwoesting van het eenmaal bloeijende land, de verstrooijing zijner kinderen door alle deelen der wereld, de tot op de fondamenten verwoeste tempel, zijn de welsprekendste getuigen voor de waarheid van het Oude en Nieuwe Verbond.

Doch nog is de geschiedenis van dat volk niet gesloten. Want van den eenen kant hebben diezelfde profeten, welker voorspellingen van Gods strafgerigten over hun halstarrig geslacht zoo vreesselijk vervuld zijn, op het einde der tijden een tijdstip van barmhartigheid voorzegd, als wanneer de overblijfselen van Juda zich verzamelen, en aan de beloften van het nieuwe Sion, aan de verlossing deel zullen nemen, en de Apostel der Heidenen heeft met eene treffende liefde voor den verblinden volksstam die belofte bevestigd. Van den anderen kant, verwachtten de Joden en wachtten zij nog — die voorzeggingen verkeerd verstaande, en volhardend in hunne zinnelijke en trotsche voorstelling van den Messias, welke hun den in slavengestalte verschenen Zoon Gods deed verwerpen — eenen anderen Messias, die op het einde der dagen komen en hun de wereldheerschappij verschaffen zal. En het zal hun geschieden naar de verblinding huns harten. Zij zullen volgens de eigen woorden van den Messias eenen valschen Messias bekomen, zij zullen in geestvervoering de aanhangers zijn van den Antichrist, die, volgens de eenstemmige leer der overlevering, de joodsche godsdienst herstellen, doch zich zelven in den tempel zal laten aanbidden.

Diegene alzoo, die weten wil, welk uur der wereldgeschiedenis de wijzer wijst, behoort vooral toe te zien naar welke zijde de schaduw der waarheid valt, dat wil zeggen, welke de toestand der Joden is in den tegenwoordigen tijd.

Dat zij de verwachtingen op wereldheerschappij en valsche Messiassen door alle eeuwen heen behouden hebben, bewijzen de pogingen van zoo vele bedriegers, die van tijd tot tijd zijn opgestaan, doch een treurig einde namen, omdat de uur nog niet gekomen was. De christelijke staat, de christelijke wetenschap, het elken Chris ten ingeplante bewustzijn van de plaats, welke dit volk volgens de goddel jke raadsbesluiten moet innemen, stelden onverwinbare bolwerken daar tegen Joodsche begeertens naar heerschappij; en waren ook deze al nu en dan door tijdelijke verligting van het lot der Joden eenigzins bevredigd, zoo brak toch spoedig de oude vloek weder los in nieuwe verootmoediging en verlaging.

Doch thans is het anders.

Vooral zien wij de Joden zelven in twee legerkampen verdeeld; het eene, gelijkende op die afvalligen ten tijde der Persische en Syrische koningen, wil wel is waar de bevrijding van hun volk en de heerschappij der wereld, maar zij zijn den God hunner vaderen ontrouw geworden, zij verachten de wet en de profeten, en loopen elken afgod des tijds en elke dwaling na. Zij willen zich met de ontchristende Christenen voegen, om des te zekerder tot het doel der omverwerping van het gehate Christendom te geraken. Zij zijn rijp om de satelliten van den Antichrist te worden. Het andere, veel minder in getal, zoodat het met regt, volgens het woord van den profeet, het overschot des volks kan genoemd worden, hangt nog aan de wet, houdt zich afgescheiden van die heulders met de Gojims en verfoeit het ongeloof van den huidigen tijd. Moge de barmhartige God den dag der genade voor hen laten aanbreken, en eindelijk den sluijer afligten van hunne harten!

Tegenover den aldus verdeelden Joodschen stam heeft de Christelijke wereld eene andere stelling aangenomen. In plaats van geloof, hoop en liefde zijn bij haar hoovaardij, Mammon en ontucht meester geworden. De van den Jood Spinoza uitgegane filosofie van het Pantheismus is door afvallige Christenen en Joden als nieuwe wereldgodsdienst uitgeroepen. Joden voeren het hoogste woord in de wetenschap en in de litteratuur van den dag. Joden zijn de predikers der ontucht in de poëzij. Joden beheerschen den Mammon en door hem de wereld. De Christelijke staat heeft opgehouden, en de gansche strekking der vereenigde vijanden van het Christendom is daarheen gerigt, om den smaad uit te wisschen, die op het voorhoofd van het trouwlooze volk is ingedrukt, door de zamensmelting van Joden en Onchristenen tot eene anti-christelijke massa, en om door eene algeheele tot slavernij brenging der christelijke Kerk de door God gewilde orde het onderste boven te werpen, en de stem der profeten te bespotten.

Met een woord: met den toestand en de magt der Joden, te rekenen naar het aantal hunner afvalligen, is het thans reeds zoo gesteld, als wij ons die kunnen voorstellen op den vooravond van dien laatsten tijd, waarin zij met hunnen Messias, den Antichrist, den vreesselijken strijd tegen Gods kerk wagen, tot eene kortstondige heerschappij geraken en daarna in eene eeuwige vernietiging eindigen zullen.

Het zal alzoo een vreesselijk, en toch tevens voor den geloovige troostrijk teeken zijn, wanneer tegenover *deze reeds aanwezige* antichristelijke verduistering van het joodsche volk de straal der genades, het overschot van deszelfs getrouwen verlicht, en deze in de Kerk Gods zullen ingaan. Alsdan zal de laatste dag van dezen tijd niet ver meer af zijn.

(H. P. B.)

Amsterdam, bij C. L. VAN LANGENHUYSEN, Drukker en Uitgever.